

forbydes. Det er min personlige Overbevisning, at lettere Landbrugsarbejde udenfor Skoletiden ikke paa nogen Maade indvirker skadeligt paa Skolegangen, fordi legemligt uendørs Arbejde — og det er jo det, der er Tale om her — vil gavne det paagældende Barn rent legemligt, saaledes at det gamle Ord om en sund Aand i et sundt Legeme vil blive opfyldt. Jeg kunde nævne talrige Eksempler paa Landbrugsarbejdes gunstige Indvirkning paa Børns Sundhed, men enhver, der er kendt med Landbrugsforhold, ved jo i øvrigt dette. Der er en himmelvid Forskel mellem Arbejde paa Landet i den friske Luft og under de frie Forhold og indendørs Arbejde i Byerne.

At lovgive paa et Omraade som det her omtalte, hvorved der gives Regeringen en Mulighed for ad Fortolkningens Vej at forbyde dette Arbejde i Landbruget, vil jeg ikke gaa med til. Jeg vilde finde det meget uheldigt, hvis der skabtes Regeringen Mulighed for at forhindre dette Arbejde, og jeg er temmelig sikker paa, at jeg i saa Henseende er i Overensstemmelse med de Ønsker, der næres fra hele Landbostandens Side, ogsaa fra den mindre bemidlede Del af Landboerne. I mange Hjem er den Fortjeneste, Børn paa 12—14 Aar nu indtjener, af Betydning for hele Husholdningen, og vi kan ikke fra vor Side gaa med til Lovbestemmelser, der kan fortolkes paa en saadan Maade, at Børn, der nærmer sig Konfirmations-Alderen, sættes ud af Stand til ved lettere Landbrugsarbejde, der tilmed, efter vor Anskuelse vil virke gavnligt paa deres Sundhedstilstand, at indtjene et hyppigt haardt tiltrængt Bidrag til Forældrenes Husholdning.

Artikel 2 giver ganske vist til en vis Grad Adgang til Dispensation fra Bestemmelserne i Artikel 1, men dog kun, for saa vidt det er Meningen at give de paagældende Børn en praktisk Uddannelse; med andre Ord, hvis der ikke er Tale om, at Børnene skal uddannes videre i Landbrug, kan Dispensation ikke gives, og det kan jeg ikke være tilfreds med. Hvis der her var Tale om at yde Børn Beskyttelse mod Misbrug eller sikre Børn mod at blive anvendt til sundhedsfarligt eller sundhedsnedbrydende Arbejde, skulde jeg være den første til at anbefale Lovforslaget, men det er jo saare langt fra at være Tilfældet. Det Landbrugsarbejde, Børn under 14 Aar i vore Dage benyttes til, kan ikke paa nogen Maade siges at være af en saadan Art, at man behøver at gaa til Lovforanstaltninger, der kan fortolkes paa en

saadan Maade, at dette Arbejde forbydes. Jeg føler mig overbevist om, at største Parten af Landbobefolkningen, ogsaa af den Del, hvor Socialministerens Parti søger sine Vælgere, har ganske det samme Syn paa Sagen. Nogen Forandring i de nu bestaaende Forhold er ikke paakrævet, og Foranstaltninger, der vil vanskeliggøre Opretholdelsen af disse Forhold, vil ikke kunne paaregne Støtte fra vor Side.

Dahlggaard: Konventionen angaaende Landarbejdernes Förenings- og Organisationsret indeholder ikke andet end en Sikring for Landarbejderne af den Förenings- og Organisationsfrihed, som i Danmark er selvfølgelig, og som vi kun kan ønske skal være sikret ogsaa i andre Lande. Naar Konventionen, som det ærede Medlem Hr. Rudfeld omtalte, forpligter til samme Organisationsfrihed for Landarbejderne som for Industriarbejderne, har det selvfølgelig sin Aarsag i, at der er Lande her i Europa, hvor Landarbejderne ikke har naaet den organisationsmæssige Styrke, som Industriarbejderne har, til at kunne erhverve deres Menneskerettigheder paa dette Omraade, og skyldes ikke noget som helst andet. Derfor har den tidligere Regering da ogsaa ønsket at kunne ratificere denne Konvention; men den mente det rigtigt at faa konstateret, om visse Bestemmelser i Loven af 1912 om Anvendelse af udenlandske Arbejdere rent formelt kunde kollidere med Konventionens Bestemmelser. Efter at det internationale Arbejdsbureau har svaret, at dette ikke er Tilfældet, ser jeg ingen Grund til at opsætte Ratifikationen.

Jeg vil med Hensyn til det ærede Medlem Hr. Hendriksens Bemærkninger til denne Konvention sige, at det forekommer mig, at det ærede Medlem bliver mærkeligere og mærkeligere, hver Gang han tager Ordet. Han giver her i Virkeligheden Udtryk for den Opfattelse, at naar de Omraader, som de internationale Konventioner bevæger sig paa, er af en saadan Beskaffenhed, at vor Lovgivning ikke svarer dertil, kan vi ikke tiltræde dem, thi vi kan ikke lade os noget diktere af internationale Konferencer; og naar der er Omraader, hvor vor Lovgivning opfylder det, de internationale Konferencer kræver, saa mener det ærede Medlem, at vi er alt for langt ude ved at tiltræde dem. Jeg tror at turde sige, at efter den Præstation har det ærede Medlem stillet sig og sit Parti fuldstændig udenfor det Arbejde, de har givet Tilslutning til at medvirke til, og det viser, at det ærede Medlem — jeg tør